

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 5338/23

לפני: כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט י' כשר

העותרים: 1. פלונית
2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני
5. פלוני
6. פלוני
7. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר

נגד

המשיבים: 1. מפקד פיקוד העורף
2. יועמ"ש פיקוד העורף

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

תאריך הישיבה: ח' באב התשפ"ג (26.07.2023)

בשם העותרים: עו"ד מיכל פומרנץ

בשם המשיבים: עו"ד רועי שויקה; עו"ד שרון אבירם

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. עניינה של העתירה שלפנינו בצו החרמה והריסה שהוצא מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945 (להלן בהתאמה: הצו ותקנה 119 או התקנה), ביחס לדירה שבה התגורר חיירי עלקם (להלן בהתאמה: הדירה והמפגע), שביצע פיגוע ירי מחריד, שבו נרצחו בערב שבת, סמוך לבית כנסת בשכונת נווה יעקב בירושלים, שאול

חי ז"ל, אירינה קורלובה ז"ל, רפאל בן אליהו ז"ל, אליהו מזרחי ז"ל, נטלי זיסקין-מזרחי ז"ל, איליה סוסנסקי ז"ל ואשר נתן מורלי ז"ל; ונפצעו נוספים (להלן: הפיגוע).

הרקע לעתירה

2. בערב שבת, 27.1.2023, הגיע המפגע לשכונת נווה יעקב בירושלים וירה בעוברי אורח במספר זירות. תחילה ירה בשלושה אנשים סמוך לבית כנסת בשכונה, ולאחר מכן – לעבר רוכב אופנוע שחלף במקום ולעבר אישה נוספת. בהמשך נסע המפגע ברכבו למקום אחר בשכונה, יצא מהרכב וירה באדם שסייע לאחת הפצועות ובאדם נוסף. המפגע המשיך בנסיעה ובצומת בית חנינא ירה לעבר שוטרים, שנטרלו אותו במקום והביאו למותו.

3. המפגע התגורר בדירה, הנמצאת בקומה ק+2 בבניין בן שש קומות (להלן: המבנה) בשכונת ראס אל-עמוד בירושלים, יחד עם אביו, אמו, וחמשת אחיו ואחיותיו – ארבעה מהם קטינים. הדירה מצויה בבעלות סבתו של המפגע, ואביו של המפגע משלם ארנונה על המבנה וכן משלם דמי שכירות חודשיים בסך של 2,000 ש"ח, כפי שעולה מתחקורו. יצוין כי הדירה היא הדירה היחידה בקומה זו של המבנה, ובשאר קומות המבנה מתגוררים דיירים נוספים.

4. ביום 29.1.2023, הוציא המשיב 1 (להלן: המשיב) צו החרמה ואטימה זמנית לדירה, למשך 10 ימים, תוך מתן אפשרות להשיג עליו תוך 48 שעות מרגע אטימת הדירה; הדירה נאטמה באותו יום לאחר שניתנה אפשרות לפנות את תכולתה (להלן: צו האטימה). ביום 31.1.2023 הוגשה השגת העותרת 1, אמו של המפגע (להלן: ההשגה הראשונה), שבמסגרתה נטען, בין היתר, כי האטימה הזמנית נעשתה בחוסר סמכות ובניגוד לדין, תוך שקילת שיקולים זרים, וכי פעולת האטימה עצמה נעשתה תוך הפחדה ופגיעה ביתר דיירי המבנה. בהחלטתו מיום 7.2.2023 דחה המשיב את ההשגה הראשונה והחליט על החרמה ואטימה זמנית של הדירה עד להריסתה. בהחלטה זו צוין, בין השאר, כי פסיקת בית משפט זה הכירה בתכלית ההרתעה של הריסה מכוח תקנה 119, בהיותה אפקטיבית כלפי מפגעים פוטנציאליים, וכן הכירה בביצוע שימוע בדיעבד בכל הנוגע לאטימה זמנית. כמו כן, צוין כי בענייננו מתקיימת זיקת המגורים הנדרשת להפעלת תקנה 119; כי ההחלטה על החרמת הדירה ואטימתה הזמנית היא מידתית והכרחית; וכי לא נשקלו שיקולים זרים בקבלתה (להלן: ההחלטה הראשונה). עם מסירת ההודעה על ההחלטה הראשונה לידי העותרים, מסר המשיב גם הודעה על כוונתו להחרים ולהרוס את הדירה (להלן: ההודעה).

5. ביום 14.2.2023 הגישה העותרת 1 השגה על ההודעה (להלן: ההשגה השנייה), וטענה, בעיקרו של דבר, כי ככלל, הריסת בתים מכוח תקנה 119 אסורה בהיותה נוגדת את המשפט הבינלאומי ופוגעת בזכויות יסוד של חפים מפשע; כי לא צורפה להודעה חוות דעת הנדסית; וכי החלטת ההריסה אינה מידתית. באותו יום נשלחה לעותרת 1 חוות דעת הנדסית מטעם המשיבים, במסגרתה צוין כי הריסת הדירה מתאפשרת באמצעות חבלה חמה משולבת אמצעים מכאניים, וכי קיימת הסתברות נמוכה שהריסה בדרך זו תגרום למבנה נזק – קונסטרוקטיבי ולא קונסטרוקטיבי (להלן: חוות הדעת ההנדסית הראשונה). בהמשך לכך, ביום 23.2.2023 הגישה העותרת 1 תוספת להשגה השנייה, לה צורפה חוות דעת הנדסית מטעמה, שבה צוין כי הריסת הדירה עלולה לגרום נזק ליתר הדירות במבנה, וגם למבנים סמוכים, לנוכח צפיפות השכונה שבה ממוקם המבנה (להלן: חוות הדעת ההנדסית מטעם העותרים). העותרת 1 טענה כי לנוכח האמור קיימת סבירות גבוהה ביותר לפגיעה בחפים מפשע, וכי ההריסה עלולה לגרום נזק לתשתיות המבנה. בהחלטתו מיום 2.7.2023 דחה המשיב את ההשגה השנייה, לאחר קבלת חוות דעת הנדסית משלימה מטעמו (להלן: חוות הדעת ההנדסית המשלימה). בין היתר, צוין כי לא נמצא בסיס לטענות שהובאו בהשגה השנייה; וכי הריסת הדירה באה על רקע מעורבותו הישירה של המפגע בפיגוע, ולנוכח הסלמת המצב הביטחוני והערכה עדכנית בנוגע לאפקטיביות ההרתעה שבהריסה כאמור. להחלטה זו צורף הצו, וצוין כי הוא לא ימומש בפועל עד ליום 6.7.2023. לבקשת העותרים, ניתנה ארכה למימוש הצו עד ליום 12.7.2023.

מכאן העתירה שלפנינו, שהוגשה ביום 12.7.2023.

טענות העותרים

6. העותרים טוענים כי אין להפעיל את תקנה 119 בענייננו. לטענתם, הריסת הדירה מכוח תקנה 119 מהווה ענישה קולקטיבית הפוגעת בזכויות חפים מפשע, ומנוגדת למשפט הבינלאומי, וזאת במיוחד בהיותם תושבי מזרח ירושלים, אשר נחשבים "תושבים מוגנים" שזכויותיהם מוגנות הן מכוח הדין הישראלי הן מכוח הדין הבינלאומי. כמו כן, נטען כי הפעלת הסמכות שבתקנה 119 אינה משרתת כראוי את תכלית ההרתעה, וכי על המשיבים להציג נתונים אמפיריים על-מנת לבסס קשר רציונלי בין השימוש בתקנה לבין קיומה של הרתעה אפקטיבית. זאת, על רקע הפגיעה הקשה שנגרמת כתוצאה מהריסת הדירה, שבה מתגוררים בני משפחתו החפים-מפשע של המפגע – חלקם קטינים – שלא ידעו כלל על כוונתו של המפגע.

העותרים מוסיפים וטוענים כי לנוכח חוות הדעת ההנדסית מטעמם, מימוש הצו עלול לפגוע גם בצדדים שלישיים, בתשתיות, ובמבנה כולו; וכי פגיעה כאמור התרחשה במקרים דומים בעבר. לטענתם, הריסת הדירה אינה מידתית, בין השאר בשים לב למידת הפגיעה החמורה בבני המשפחה ובצדדים שלישיים, למול אפקטיביות ההרתעה אשר מוטלת בספק. עוד נטען כי חלוף הזמן בין הפיגוע ואטימת הדירה, לבין הצו שהוצא, מצביעים על היעדר מידתיות ועל היעדר צורך בהריסה; וכי תכלית ההרתעה התממשה בעצם האיטום. עוד נטען כי נפלו פגמים בהפעלת סמכות האטימה על-ידי המשיב, שכן לא בוצע שימוע ולא הוצג צו האטימה טרם ביצועה, ומאחר שבדירה שהו באותה עת בני המשפחה הקטינים בלבד; וכי בכל אופן, צו האטימה הוצא משיקולים זרים. העותרים מוסיפים וטוענים כי לכל היותר, יש להסתפק באטימה הקיימת, ובכך לצמצם את הפגיעה בעותרים ובצדדים שלישיים.

עמדת המשיבים

7. מנגד, המשיבים טוענים כי דין העתירה להידחות, בהיעדר עילה להתערבות בית משפט זה בהפעלת סמכות המשיב לפי תקנה 119 במקרה דנן. לטענתם, הטענות העקרוניות שמעלים העותרים בנוגע לתקנה נדונו לעומק והוכרעו בפסיקת בית משפט זה, והעותרים לא הציגו טעם להידרש אליהן פעם נוספת. עוד נטען כי כבר נקבע בפסיקה שקיים אפקט הרתעתי משמעותי בשימוש בתקנה 119, וכי הפגיעה בבני משפחת המפגע היא פגיעה נלווית לתכלית ההרתעתית, שאינה מהווה ענישה קולקטיבית. המשיבים מדגישים כי סמכות המשיב בענייננו הופעלה בצורה מידתית וסבירה. נטען כי שימוש בתקנה לצורך הרתעה נדרש, בין היתר, על רקע חומרת מעשי המפגע ותוצאותיהם; וכן לנוכח מגמת עליה בפעילות הטרור בתקופה האחרונה, שבמהלכה עיקר פעולות הטרור מבוצעות על-ידי התארגנויות מקומיות ומפגעים יחידים, כשרק בשנת 2023 נרצחו 25 אזרחים ישראלים בפיגועים שמקורם באיו"ש וירושלים; וכי לא ניתן להסתפק באטימה למימוש צורך זה.

המשיבים מדגישים כי לא ניתן למדוד את אפקטיביות ההרתעה באמצעים אמפיריים רגילים, וכי חלוף הזמן בין מועד הפיגוע לבין מועד הוצאת הצו, אינו מנתק את הקשר בין הפיגוע לתכלית ההרתעתית של הצו, ואף אינו עולה כדי שיהוי, בפרט לנוכח חומרת הפיגוע ותוצאותיו; המצב הביטחוני הנוכחי; ובהתחשב בכך שההודעה הראשונית על כוונת ההריסה הועברה לעותרים כבר ביום 7.2.2023, כשהחלטה הסופית בעניין התקבלה רק לאחר שניתנה להם אפשרות למצות את כלל טיעוניהם. בעניין טענות

העותרים להיותם חפים מפשע, המשיבים טוענים כי מודעות בני המשפחה לכוונות המפגע, כמו גם העובדה שמתגוררים בדירה קטינים, הם שיקולים שעל המשיב לשקול במסגרת הפעלת התקנה, אך אינם שוללים, כשלעצמם, את אפשרות הפעלת הסמכות מכוחה. עוד מודגש כי קיימות ראיות חד-משמעיות למעורבותו הישירה של המפגע בפגיעה, וכי יש ליתן בענייננו משקל משמעותי לחומרת מעשי המפגע, אשר מצדיקה את מימוש הצו.

לבסוף, נטען כי האטימה הזמנית, לרבות מתן זכות הטיעון בדיעבד, נעשתה בהתאם לדין ולצורך הרתעתי, וכי מכל מקום, לא הוגשה עתירה לבית המשפט בעניין זה. המשיבים מדגישים כי לנוכח מסקנות חוות הדעת ההנדסיות – הראשונה והמשלימה – רמת ההסתברות לנזק לשאר המבנה נמוכה, ולא צפוי להיגרם נזק למבנים סמוכים; וכי מכל מקום, יושקעו מאמצים במזעור כל נזק שעלול להיגרם כתוצאה ממימוש הצו.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בכתובים ושקלתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגעתי למסקנה כי דין העתירה להידחות, וכך אציע לחבריי כי נורה.

המישור העקרוני

9. נקודת המוצא לדיון בענייננו היא פסיקתו הענפה של בית משפט זה, שבה נדונו ונדחו טענות עקרוניות בדבר חוקיות השימוש בתקנה 119; תוך התייחסות למשפט הישראלי, הבינלאומי והעברי (ראו, מני רבים: בג"ץ 8091/14 המוקד להגנת הפרט נ' שר הביטחון (31.12.2014); בג"ץ 7040/15 חמאד נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית (12.11.2015); בג"ץ 2828/16 אבו זיד נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, פס' ה' והאסמכתאות שם (2.5.2016)). כמו כן, נקבע כי אין להידרש מחדש במסגרת כל עתירה ועתירה, לטענות עקרוניות בדבר חוקיות התקנה והפעלת הסמכות מכוחה (ראו: בג"ץ 6905/18 נאג'י נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פס' 19 והאסמכתאות שם (2.12.2018)). כפי שציינתי לאחרונה "יש חשיבות רבה לכך שבית משפט זה ידבר בקול אחד לאחר שנקבעה הלכה, לטובת שמירה על ודאות ועל יציבות ההלכה, לא כל שכן בסוגיות עקרוניות" (בג"ץ 3231/23 דארחאגא נ' אלוף פיקוד המרכז, פס' 9 לפסק דיני (9.5.2023); כן ראו: עניין נאג'י, שם).

10. הלכה מושרשת עמנו כי תכליתה של תקנה 119 היא הרתעתית ולא ענישתית; כי השימוש בה אינו בגדר ענישה קולקטיבית; וכי תכליתה ההרתעתית של התקנה – ראויה (ראו, מני רבים: בג"ץ 6826/20 דויקאת נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פס' 23, 27-32 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (25.10.2020); עניין דארחואגא, פס' 10 לפסק דיני). לא אכחד, שימוש בתקנה 119 טומן בחובו פגיעה קשה בזכויותיהם הקנייניות של דיירי הבית המיועד להריסה, ואף עלול להותירם ללא קורת גג, מבלי שהיו מעורבים במעשיו של בן משפחתם. ואולם, המציאות הקשה שעמה מתמודדת מדינת ישראל בימינו, כאשר מכים בנו גלי טרור ופיגועים קטלניים, דוגמת הפיגוע בענייננו, מחייבת יצירת הרתעה מפני ביצוע פיגועים נוספים. לכן, בהתקיים התנאים לכך, השימוש בסמכות ההחרמה וההריסה לפי תקנה 119 הוא בגדר הכרח בל יגונה (ראו בעניין זה: עניין נאג'י, פס' 21-23).

11. לעניין זה אוסיף, כי על שאלת יעילות ההרתעה הטמונה בשימוש בתקנה 119 להיבחן מעת לעת על-ידי בית משפט זה, על רקע חוות דעת מקצועיות של גורמי הביטחון המוצגות לבית המשפט (ראו, למשל: בג"ץ 974/19 דחאדחה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פס' 10 לפסק דינו של השופט נ' הנדל (4.3.2019); בג"ץ 87/23 גמגום נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון, פס' 13 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (5.2.2023)). בענייננו, במהלך הדיון בעתירה קיימנו, בהסכמת באת-כוח העותרים, דיון במעמד צד אחד עם הגורמים המקצועיים מטעם המשיבים. לנוכח החומר החסוי שהוצג לנו והתשובות שקיבלנו לשאלותינו, שוכנעתי כי תכליתה ההרתעתית של התקנה עודנה אפקטיבית.

בשים לב לכל האמור, דין טענותיהם העקרוניות של העותרים, הנוגעות לחוקיות השימוש בתקנה 119 – להידחות.

המישור הפרטני

12. כידוע, בשים לב להשלכות אשר טמונות בהפעלת תקנה 119, השימוש בה צריך להיות סביר ומידתי, כאשר על המשיב לשקול את מכלול השיקולים הרלוונטיים לעניין זה, וביניהם, בין היתר, חומרת מעשי המפגע; עוצמת הראיות נגדו; מידת הפגיעה שתסב ההריסה ליתר דיירי הבית; מידת מעורבותם במעשי המפגע; ושאלת קיומם של אמצעים אחרים, ששייגו את מטרת ההריסה, תוך פגיעה פחותה בדיירים ובצדדים שלישיים (ראו, מני רבים: עניין נאג'י, פס' 27 והאסמכתאות שם). כפי שיפורט להלן, יישום אמות מידה

אלו על נסיבות המקרה דנן מוביל למסקנה, כי בענייננו המשיב הפעיל את סמכותו לפי תקנה 119 באופן סביר ומידתי; וכי לא קמה עילה להתערבותנו בהחלטתו בנושא.

13. ראשית, אין צורך להכביר מילים על חומרת מעשי המפגע, שזועקת מנסיבות האירוע. המפגע ביצע פיגוע נתעב שגבה את חייהם של שבעה בני אדם – אנשים, נשים וטף. מדובר במסע הרג אכזרי, קטלני ומתמשך, שמהלכו ירה המפגע גם לעבר אנשים שניגשו להגיש עזרה לפצועים, והוא לא חדל ממעשיו עד אשר נוטרל על-ידי כוחות הביטחון. מעשים אלו ותוצאתם הטרגית מצביעים על צורך עז בהרתעת מפגעים פוטנציאליים.

14. בנוגע לתשתית הראייתית נגד המפגע, אין מחלוקת בעניין קיומן של ראיות מינהליות בנושא, אשר נקבע כי די בקיומן לצורך הפעלת תקנה 119 (ראו, מני רבים: בג"ץ 2322/19 דפאעיה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פס' 19 (11.4.2019)).

15. כמו כן, נראה כי אין מחלוקת בדבר קיומה של זיקת מגורים של המפגע לדירה, שהתגורר בה עם בני משפחתו משך שנים רבות. אמנם, המשפחה גרה בדירה בשכירות, ומדובר בשיקול רלוונטי להחלטת המשיב אם להפעיל את סמכותו מכוח התקנה. ואולם, הלכה עמנו כי אין בעצם היות המגורים בדירה בשכירות, כדי לשלול את אפשרות הפעלת התקנה; ומכל מקום, בענייננו מדובר בשכירות ארוכת טווח מסבתו של המפגע, כך שאין בשיקול הנדון כדי להוביל למסקנה כי הצו אינו סביר או מידתי (ראו: בג"ץ 2418/18 קונבע נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פס' 8 והאסמכתאות שם (10.4.2018); עניין דארחואגא, פס' 17 לפסק דיני).

16. אמנם, לא נטען כי מי מבני המשפחה המתגוררים בדירה היה מודע מראש לכוונת המפגע לבצע את מעשיו הנתעבים, ומובן כי בנסיבות האמורות, הריסת ביתם היא צעד קשה, במיוחד בהינתן שבדירה גרים קטינים. ברם, אף שמדובר בשיקולים רלוונטיים להפעלת הסמכות, כבר נפסק לא אחת כי אין בהם כדי להטות בהכרח את הכף לעבר אי-הפעלת הסמכות לפי תקנה 119 (ראו, מני רבים: בג"ץ 6420/19 אלעצאפרה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פס' 14 והאסמכתאות שם (12.11.2019)); בג"ץ 480/21 קבהא נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פס' 12 לפסק דינו של השופט י' עמית (3.2.2021)). בענייננו, במכלול נסיבות העניין – בדגש על חומרת מעשי המפגע, תוצאותיהם הטרגיות, והצורך להרתיע בעת הנוכחית מפגעים פוטנציאליים – אין בשיקולים האמורים, כשלעצמם, כדי להוביל לקבלת העתירה.

17. בעניין זה אוסיף, כי העותרים טוענים שיש להסתפק באטימה הקיימת בלבד ואין מקום להריסת הדירה. דין הטענה להידחות. כפי שציינו המשיבים, צמצום הצו במקרה זה לכדי אטימה בלבד יפגע במימוש תכליתו ההרתעתית. עמדת זו מקובלת עליי, ובהינתן האמור, איני סבורה כי היקף הצו מוביל למסקנה כי הוא אינו מידתי, כפי שכבר נפסק בנסיבות דומות (ראו: בג"ץ 1376/23 הילאן נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פס' 8 (13.3.2023); בג"ץ 2036/23 פרוך נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, פס' 8 לפסק דינו של השופט י' עמית (10.4.2023); עניין דארוואגא, פס' 18 לפסק דיני).

18. עוד יצוין, כי בהתאם לחוות הדעת ההנדסיות מטעם המשיבים, רמת ההסתברות לגרימת נזק לשאר המבנה כתוצאה מהריסת הדירה היא נמוכה, ולא צפוי נזק למבנים סמוכים. יש בכך כדי לתמוך במסקנה בדבר סבירות הצו ומידתיותו. אמנם, העותרים טוענים כי בהתאם לחוות הדעת ההנדסית שהוגשה מטעמם, הריסת הדירה צפויה לפגוע בתשתיות המבנה ובמבנים סמוכים. ואולם, בחוות הדעת ההנדסית המשלימה מטעם המשיב נדונו טענות העותרים, והוסבר שם כי אין בסיס לטענות אלו. בעניין זה, הלכה היא כי למשיב מוקנה שיקול דעת רחב ביותר בנוגע לאופן ביצוע ההריסה, ובית המשפט לא יתערב בו אלא בהינתן נסיבות חריגות המצדיקות זאת (ראו, מני רבים: עניין קבהא, פס' 13 לפסק דינו של השופט י' עמית; בג"ץ 5290/14 קואסמה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פס' 31 (11.8.2014)). בנסיבות ענייננו, לנוכח המפורט לעיל, אין באמור בחוות הדעת ההנדסית מטעם העותרים כדי לגרוע מהמסקנה בדבר סבירות הצו או מידתיותו.

19. לבסוף יצוין, כי אין בעובדה שלעותרים ניתנה זכות טיעון רק בדיעבד בנוגע להוצאת צו האטימה, כדי להוביל לקבלת העתירה. ראשית, העתירה דנן אינה מופנית כלפי צו האטימה, כי אם כלפי צו ההריסה. מעבר לכך, האטימה הזמנית היא פעולה הפיכה, כך שאף בהנחה שנפל בה פגם – ואיני קובעת זאת – אין בכך כדי להוביל למסקנה בדבר בטלות צו ההריסה. בעניין זה, כבר נפסק כי בנסיבות מסוימות, אין מניעה ליתן זכות טיעון בדיעבד בעניין אטימה זמנית (ראו בהקשר זה: בג"ץ 358/88 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד מג(2) 529, פס' 9 לפסק דינו של הנשיא מ' שמגר (1989)). מכל מקום, אני סבורה כי לעותרים ניתנה הזדמנות למצות את טענותיהם הן לעניין האטימה הזמנית, הן לעניין ההריסה מכוח תקנה 119, וזאת במסגרת שתי ההשגות שהגישו, לרבות ההשלמה להשגה השנייה שאליה צורפה חוות דעת הנדסית מטעמם. לפיכך, לא שוכנעתי כי זכות הטיעון של העותרים נפגעה באופן שמצדיק את קבלת העתירה.

20. סוף דבר: בהינתן כל האמור לעיל, לא מצאתי עילה להתערבות בהחלטת המשיב על הוצאת הצו בענייננו, ולפיכך אציע לחבריי לדחות את העתירה, ללא צו להוצאות.

רשמנו לפנינו את הצהרת המשיבים כי תינתן לעותרים אפשרות להוציא מהדירה את תכולתה, ככל שטרם הוצאה, לפני ביצוע ההריסה.

ש ו פ ט

השופט ד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט י' כשר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, ט"ז באב התשפ"ג (3.8.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט